

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 036609 24 U

Dana, 10.10.2024. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji pojedincu Milici Đurić, uz učešće zapisničara Sandre Vukajlović, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International BiH“, Krfska 64e, Banjaluka, koga zastupa predsjednik Upravnog odbora Srđan Blagovčanin, protiv odluke Generalnog sekretarijata tužene Vlade Republike Srpske broj: 04.3/053-133/24 od 29.04.2024. godine, u predmetu pristupa informacijama, donio je dana 10.10.2024. godine, sljedeću

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana računajući od dana prijema prepisa ove Presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom utvrđen je izuzetak od objavljivanja zapisnika sa 62. sjednice Vlade Republike Srpske održane 21.03.2024. godine, te sa 7. i 8. telefonske sjednice Vlade Republike Srpske održanih 23.03.2024. godine i 28.03.2024. godine, u cilju zaštite procesa donošenja odluke od strane Vlade Republike Srpske, kao javnog organa u davanju mišljenja, savjeta ili preporuka od strane zaposlenog lica u javnom organu ili svakog lica koje vrši aktivnosti za ili u ime javnog organa, kako je to propisano članom 6 tačka v) Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac navodi da se 01.04.2024. godine obratio tuženoj pozivom na odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama (u daljem tekstu: ZSPI), u kojem je naveo da je u posjedu informacije da je Vlada Republike Srpske 21.03.2024. godine održala 62. redovnu sjednicu, te da je 23.03.2024. godine održala 7. telefonsku sjednicu, a 28.03.2024. godine 8. telefonsku sjednicu, tražeći da mu se odobri pristup zapisnicima sa tih sjednica. Tužena nije postupila po zahtjevu u zakonom propisanom roku, zbog čega je tužilac 22.04.2024. godine uputio urgenciju, pa kako tužena nije postupio ni po urgenciji, to je tužilac 30.04.2024. godine izjavio žalbu zbog „ćutanja administracije“. Dana 07.05.2024. godine tužilac je zaprimio dopis Generalnog sekretarijata Vlade Republike Srpske broj: 04.3/053-133/24 od 29.04.2024. godine, kojim je odbijen pristup traženim informacijama, iz razloga bliže navedenim u tom dopisu, dok je u pouci o pravnom lijeku navedeno da je odluka konačna i da se protiv iste ne može izjaviti žalba, već da se može pokrenuti upravni spor. Cijeneći da se u konkretnom slučaju protiv odluke tužene može izjaviti žalba u smislu člana 14 stav 3 ZSPI, tužilac je 17.05.2024. godine blagovremeno izjavio žalbu. Međutim, tužena nije htjela da postupa po žalbi, već je dopisom od 28.05.2024. godine obavijestila tužioca da je akt Generalnog sekretarijata

Vlade Republike Srpske od 29.04.2024. godine, konačan upravni akt, da je tužilac poučen da protiv istog može da pokrene upravni spor i da izjavi žalbu instituciji Ombudsmena za ljudska prava BiH. Cijeni da u osporenom aktu činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno, da se nije vodilo računa o pravilima postupka, te da nisu pravilno primijenjene odredbe ZSPI. Takođe, smatra da mu je pobijenom odlukom povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je garantovano Ustavom BiH i članom 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima. Nadalje, ističe da je predmetni zahtjev, a u skladu sa članom 19 ZSPI, trebao biti obrađen od strane službenika za informisanje, a ne od strane Generalnog sekretara. Takođe, u smislu člana 14 stav 3 tačka b) istog zakona, stranka ima mogućnosti da izjavi žalbu na odluku kojom se odbija zahtjev za pristup informacijama, a ne da joj se uskrati pravo na žalbu, čime je organ prekršio načelo dvostepenosti iz člana 12 Zakona o opštem upravnom postupku Republike Srpske (u daljem tekstu: ZOUP). Nadalje, ističe da postupajući organ uopšte nije primijenio ZSPI na konkretnu upravnu stvar. Naime, predmetni zahtjev tužioca odnosio se na pristup informacijama-zapisnicima sa sjednica Vlade Republike Srpske na kojima su razmatrani Prijedlog zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, čiji tekst se direktno odnosi na rad podnosioca zahtjeva, te Nacrt izbornog zakona Republike Srpske, koji se tiče svih građana Republike Srpske. Isti dan kada je Vladi Republike Srpske upućen zahtjev za pristup informacijama, tužilac je objavio saopštenje za javnost u kojem je informisao javnost da je Vlada Republike Srpske u potpunoj tajnosti utvrdila Prijedlog zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, te da tekst istog još uvijek nije dostupan javnosti, kao ni zapisnik sa sjednice na kojoj je navodno utvrđen. Ističe da je u pobijenoj odluci prekršen član 14 stav 1 ZSPI, jer je postupajući službenik odbio pristup informacijama, bez da je razmotrio navedene činjenice i okolnosti. Nadalje, cijeni da pri odlučivanju o zahtjevu nisu pravilno primijenjene odredbe člana 14 stav 1 tačka a) ZSPI, s obzirom da je organ, kao zakonski osnov za status izuzeća informacije, naveo član 6 tačka v) istog zakona koji se odnosi na zaštitu procesa donošenja odluke od strane javnog organa u davanju mišljenja, savjeta ili preporuka od strane javnog organa, zaposlenog lica u javnom organu, ili svakog lica koje vrši aktivnosti za ili u ime javnog organa, a ne obuhvata činjenične, statističke, naučne ili tehničke informacije. Cijeni da se ova odredba ne može primijeniti na konkretan slučaj, jer se zapisnici sa održanih sjednica Vlade Republike Srpske ne mogu kvalifikovati kao dokumenti koji se odnose na proces donošenja neke odluke od strane javnog organa, zbog toga što se radi o zapisnicima sa sjednica koje su održane, a ne koje su u toku, pa se time ne zadire u proces odlučivanja. Nadalje, ističe da je organ bio dužan prvo primijeniti odredbe ZSPI kojima se reguliše postupak pristupa informacijama, a ne pozivati se na odredbe Zakona o Vladi Republike Srpske i Poslovnika o radu Vlade Republike Srpske. Cijeni da organ nije pravilno primijenio član 5 ZSPI, jer u konkretnom slučaju izuzetak od saopštavanja informacije nije utvrđen kako treba, s obzirom da je član 6 stav v) neprimjenjiv, a takođe ni test javnog interesa nije sproveden na način kako to predviđa član 9 stav 2 istog zakona. Napominje da ni jednim zakonskim propisom nije propisana zabrana dostavljanja zapisnika sa sjednica Vlade, te da zapisnici po svojoj pravnoj prirodi predstavljaju informacije u smislu člana 3 stav 1 tačka 1) ZSPI. Predlaže da sud tužbu uvaži i osporeni akt poništi, a

tuženu obaveže da tužiocu naknadi troškove upravnog spora koji se odnose na taksu na tužbu i presudu.

Na zahtjev suda tužena je dostavila spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem navodi da je mišljenja da je u potpunosti ispoštovala odredbu člana 14 stav 3 tačka b) ZSPI. Naime, ZSPI nije definisao organ kome se podnosi žalba, a drugostepena nadležnost nekog organa može se utvrditi samo zakonom. U pravnom sistemu Republike Srpske, u konkretnoj upravnoj stvari, ne postoji zakon kojim bi se utvrdila drugostepena nadležnost nekog drugog organa, nakon donošenja pobijenog akta Generalnog sekretarijata Republike Srpske. Nadalje, ističe da je nadležnost Generalnog sekretara Vlade Republike Srpske za odlučivanje o dostavljanju zapisnika sa sjednice Vlade, utvrđena propisima o radu i organizaciji Vlade Republike Srpske i Poslovníkom o radu Vlade Republike Srpske. Akte u ime „nadležnog javnog organa“, koja formulacija se koristi u članovima 6, 7, 8, 9, 11, 12 i 14 ZSPI, može da potpiše samo ovlašćeno lice nadležnog javnog organa. U vezi sa odredbom člana 19 ZSPI ističe da pobijeni akt jeste obradio službenik za odnose sa javnošću, ali da kako se radi o zaposlenom u Vladi Republike Srpske - Biro za odnose sa javnošću, na pobijeni akt se stavlja potpis ovlašćenog lica za zastupanje tužene, Generalnog sekretara Vlade Republike Srpske i pečat Vlade Republike Srpske. Iz navedenih razloga cijeni da službenik za odnose sa javnošću nema funkciju prvostepenog organa, a rukovodilac organa u kojem je službenik zaposlen, funkciju drugostepenog organa, jer zakon ne propisuje takav odnos unutar jednog organa uprave. Dakle, protiv pobijenog akta nije moguće uložiti žalbu, jer ne postoji drugostepeni organ koji bi o istoj odlučio u smislu člana 213 stav 1 ZOUP-a. Cijeni da načelo dvostepenosti u upravnom postupku nije univerzalno načelo prema svim organima uprave i institucijama Republike Srpske, već se ono realizuje u zavisnosti od njihove organizacije. Cijeneći sadržinu člana 12 ZOUP-a, tužena je mišljenja da je tužiocu na drugi način, putem upravnog spora, obezbijedena zaštita prava i pravnih interesa stranke i zaštita zakonitosti. Osim toga, tužena je obavijestila tužioca da je njegova žalba dostavljena nadležnom organu i to Ombudsmenu BiH, koji po posebnom propisu rješava o žalbama, upravo iz razloga što u ovoj pravnoj situaciji ne postoji organ drugog stepena. Mišljenja je da u opisanoj situaciji nije došlo do povrede prava tužioca po pitanju mogućnosti obezbjeđenja adekvatne pravne zaštite, čime je u potpunosti afirmisano i ustavno načelo iz člana 16 Ustava Republike Srpske. Propisivanje mogućnosti ulaganja žalbe, u konkretnom slučaju, predstavljalo bi i kršenje prava iz člana 13 Evropske konvencije, jer žalba zasigurno nije djelotvoran pravni lijek u situaciji nepostojanja organa drugog stepena. Tužena u opisanoj situaciji ne može sama odlučiti o eventualnoj žalbi, jer bi to predstavljalo kršenje ne samo načela dvostepenosti, nego i propisa iz domena organizacije sistema republičke uprave, konkretno člana 15 Zakona o Vladi Republike Srpske, a u vezi člana 213 ZOUP-a. U odnosu na navod tužbe da su paušalno utvrđeni izuzeci od slobode pristupa informacijama, tužena navodi da smatra da je u pobijenom aktu detaljno obrazložila razloge zbog kojih odbija zahtjev tužioca, pri tome pozivajući se na relevantne odredbe ZSPI, podvodeći zahtjev tužioca pod taj izuzetak, uz pojašnjenje načina sprovođenja testa javnog interesa. Svjesna činjenice da pobijani akt, u formalnom smislu, nema jasno razdvojene sastavne dijelove klasičnog upravnog akta, osim pouke o pravnom sredstvu,

ističe da su u materijalnom smislu u istom navedeni svi elementi koje zahtijeva upravni akt. Nadalje, osporava navod tužbe da se zapisnik sa sjednice Vlade ne može kvalifikovati kao dokument koji se odnosi na proces donošenja odluka od strane javnog organa, zbog toga što se radi o zapisnicima sa sjednica koje su održane, a ne koje su u toku. Ukazuje na sadržinu člana 6 tačka v) ZSPI, cijeneći da je za pravilno odlučivanje u konkretnom slučaju potrebno odrediti sadržaj informacije od značaja za javnost za koju tužilac tvrdi da mu je organ uprave onemogućio pristup, pri tome ukazujući na odredbe člana 64 stav 1 i 58 Poslovnika o radu Vlade Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 123/18, u daljem tekstu: Poslovnik). Cijeni da je zapisnik sa sjednice Vlade, Poslovnikom definisan kao dokument Vlade i isti u sadržinskom smislu predstavlja dokaz o procesu donošenja akata Vlade, a sastavni dio tog procesa je i postupanje svakog člana Vlade u okviru rasprave po pojedinom pitanju, što je normirano članom 10 Zakona o Vladi Republike Srpske, a u vezi sa članom 6 Poslovnika. Po mišljenju tužene samim zakonom, koji predstavlja pravni osnov za tužbu, zaštićen je proces odlučivanja Vlade Republike Srpske kao javnog organa vlasti u Republici Srpskoj, koji proces se formalizuje u dokumentu, odnosno zapisniku sa sjednice Vlade, bez obzira da li je u momentu podnošenja zahtjeva tužioca taj proces okončan, ili i dalje traje. Navedeno iz razloga što odredba člana 6 tačka v) ZSPI ne sadrži vremensku odrednicu po pitanju trajanja procesa odlučivanja Vlade Republike Srpske. U tom smislu, cijeni neosnovanim i navode tužbe kojima se ističe da se tužena nije trebala pozivati na odredbe Zakona o Vladi, Ustava Republike Srpske i Poslovnika, iz razloga što sam ZSPI utvrđuje izuzetak o slobodi pristupa informacija koji se vezuje za proces odlučivanja Vlade Republike Srpske. Takođe u segmentu sprovođenja testa javnog interesa bilo je potrebno sagledati propise o radu Vlade Republike Srpske, sa stanovišta eventualnog njihovog kršenja ukoliko se ne bi odobrio pristup traženoj informaciji. S tim u vezi osporava i tvrdnju da je paušalno sproveden test javnog interesa, kao i tvrdnju da ni jednim zakonskim propisom nije propisana zabrana dostavljanja zapisnika sa sjednice Vlade. Takođe, osporava i navod tužbe da zapisnik sa sjednice Vlade Republike Srpske ne sadrži izlaganja članova Vlade koja izlaganja predstavljaju tajne podatke po odredbi člana 62 stav 2 Poslovnika, ukazujući pri tom na sadržinu člana 58 Poslovnika. Osporava i elaboraciju tužioca po pitanju sadržaja zapisnika sa sjednice Vlade, te pojašnjava odnos zapisnika i stenograma na način da stenogram predstavlja vjerni prikaz rasprave sa sjednice Vlade u pisanom obliku na osnovu koga se izrađuje zapisnik sa sjednice Vlade. Svaki zapisnik u suštini mora da sadrži prikaz toka i sadržaja izvršenih radnji i datih izjava u postupku, te upravo u tom smislu, a u vezi sa članom 62 stav 2 Poslovnika, zapisnik sa sjednice Vlade u dijelu pod nazivom „zaključci doneseni nakon razmatranja svake tačke dnevnog reda, koji sadrže najbitnije konstatacije i ocjene koje je utvrdila Vlada o određenom pitanju“, sadrži prepričano izlaganje učesnika na raspravi, za razliku od stenograma koji sadrži detaljan prikaz rasprave. Nadalje, ističe da su u pobijenom aktu tužiocu pojašnjeni svi bitni elementi njegovog zahtjeva, a pored toga ističe da je osnovno pravilo po pitanju rada Vlade Republike Srpske u sjednicama, da su iste zatvorene za javnost, ali da u određenim situacijama Vlada može odlučiti da sjednica bude otvorena za javnost (član 46 Zakona o Vladi Republike Srpske). S obzirom da su sjednice Vlade za koje

tužilac traži zapisnike, bile zatvorene za javnost, Vlada obavještava javnost u skladu sa odredbama člana 45 Zakona o Vladi, a u vezi sa članom 65 Poslovnika.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci Presude, iz sljedećih razloga:

Iz sadržine upravnog spisa i priloga uz tužbu, proizilazi da se tužilac dana 01.04.2024. godine obratio tuženoj sa zahtjevom za dostavu zapisnika sa 62. redovne sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 21.03.2024. godine, te zapisnika sa 7. telefonske sjednice Vlade održane 23.03.2024. godine i 8. telefonske sjednice Vlade održane 28.03.2024. godine. Kako tužena nije postupila po tom zahtjevu, tužilac je dana 30.04.2024. godine izjavio žalbu zbog „ćutanja administracije“. Dana 29.04.2024. godine Generalni sekretarijat tužene dostavio je tužiocu odgovor na zahtjev za pristup informacijama broj: 04.03/053-133/24, protiv koga je tužilac dana 17.05.2024. godine izjavio žalbu. Dopisom broj: 04.03/053-133/24 od 28.05.2024. godine Generalni sekretarijat tužene obavijestio je tužioca da je njegov akt od 29.04.2024. godine, konačan upravni akt, navodeći da je tužilac poučen, ukoliko smatra da je isti nepravilan, da ima mogućnost pokretanja upravnog spora pred nadležnim sudom.

Osporenom odlukom, a u vezi sa zahtjevom tužioca za dostavljanje pomenutih zapisnika, tužena ukazuje da je u smislu člana 64 Poslovnika, zapisnik sa sjednice Vlade Republike Srpske dokument koji se može koristiti uz saglasnost Generalnog sekretara Vlade, te se pozivom, na odredbu člana 5 ZSPI, tim aktom utvrđuje izuzetak objavljivanja zapisnika sa pomenutih sjednica Vlade Republike Srpske, u cilju zaštite procesa donošenja odluke od strane Vlade Republike Srpske, kao javnog organa u davanju mišljenja, savjeta ili preporuka od strane zaposlenog lica u javnom organu ili svakog lica koje vrši aktivnosti za ili u ime javnog organa, kako je to izričito propisano članom 6 tačka v) ZSPI. Prilikom odlučivanja o izuzetku od slobode pristupa traženoj informaciji razmotreni su i faktori javnog interesa iz člana 9 ZSPI, uz mišljenje da nije opravdano javnim interesom uključivanje tražioca informacije u proces donošenja odluka javnog organa vlasti, što nesporno uključuje i izlaganje pojedinih članova Vlade u vezi sa razmatranim tačkama koje se razmatraju na sjednicama Vlade Republike Srpske. S tim u vezi utvrđeno je da objavljivanje tražene informacije u vezi sa procesom odlučivanja na sjednici Vlade nije od javnog interesa za razliku od konačne odluke Vlade po razmatranim tačkama dnevnog reda i u konkretnom predmetu je nesporno da je od značaja za javnost informacija da je na 62. sjednici Vlade Republike Srpske utvrđen Prijedlog zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija i da je isti zakon upućen na razmatranje Narodnoj skupštini Republike Srpske. Prijedlog zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija objavljen je na internet stranici Ministarstva pravde, čime je isti učinjen dostupnim javnosti i prije uvrštavanja na dnevni red sjednice Narodne skupštine Republike Srpske. Pri donošenju odluke da li je objavljivanje tražene informacije opravdano javnim interesom razmotrene su sve druge okolnosti iz člana 9 stav 2 ZSPI i utvrđeno da se u konkretnom predmetu ne radi o nepoštovanju zakonske obaveze s obzirom da niti jednim zakonskim propisom nije propisana obaveza dostavljanja zapisnika sa

sjednica Vlade, pogotovo kada se ovo pitanje sagleda sa aspekta načina rada i odlučivanja Vlade kao i pojedinih njenih članova, što je regulisano odredbama člana 10, 24 i 27 Zakona o Vladi, a u vezi sa odredbama člana 2, 6, 30, 44, 50, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 63, 64, 65 i 68 Pravilnika. Navedeno pitanje razmotreno je i sa aspekta drugih razloga za utvrđivanje javnog interesa iz člana 9 stav 2 Zakona, te je utvrđeno da razlozi, kao što su eventualni prestup, sudska pogreška, zloupotreba vlasti i nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinca, javnosti ili okoline, nisu u direktnoj korelaciji sa traženom informacijom koja se odnosi na proces odlučivanja na sjednici Vlade. Zakonom o Vladi Republike Srpske i Poslovnikom propisano je da Vlada radi na sjednicama, da se odluke donose prostom većinom glasova prisutnih članova Vlade, kao i da izlaganje svakog člana Vlade predstavlja tajni podatak, kako je to izričito propisano članom 68 stav 2 Poslovnika.

Osporeni akt nije pravilan i zakonit.

Naime, odredbom člana 4 Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“ broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI), propisano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije. Ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu.

Odredbom člana 5 istog zakona propisano je da se izuzetak od objavljivanja tražene informacije utvrđuje samo u slučajevima kada nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu članova 6, 7 i 8 za cijelu informaciju ili dio informacije i odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9, da objavljivanje informacije nije od javnog interesa.

Odredbom člana 6 stav 1 istog zakona propisano je da nadležni javni organ može da utvrdi izuzetak, u slučajevima kada se otkrivanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete po legitimne ciljeve sljedećih kategorija u Republici Srpskoj, gdje je pod tačkom v) navedena zaštita procesa donošenja odluke od strane javnog organa u davanju mišljenja, savjeta ili preporuka od strane javnog organa, zaposlenog lica u javnom organu, ili svakog lica koje vrši aktivnosti za ili u ime javnog organa, a ne obuhvata činjenične, statističke, naučne ili tehničke informacije.

Odredbom člana 9 stav 1 istog zakona propisano je da će nadležni javni organ objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđeni izuzetak, ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i štetu koje mogu proizaći iz toga, dok je stavom 2 istog člana propisano da će u donošenju odluke, da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmotriti okolnosti, kao što su (ali nisu ograničene), svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinaca, javnosti ili okoline.

Nadalje, odredbom člana 14 stav 1 ZOSPI propisano je da po prijemu zahtjeva za pristup informaciji, nadležni javni organ preduzima sve redovne mjere da prikupi zahtijevane informacije, i razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva. Odredbom stava 3 istog člana propisano je da ako odbije pristup informaciji, bilo djelimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca

zahtjeva. Dopis treba da sadrži: a) zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova tog zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa i b) obavještava podnosioca zahtjeva o pravu podnošenja žalbe, određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakte sa takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe kao i troškove podnošenja žalbe. Ovaj dopis upućuje podnosioca zahtjeva na pravo da se obrati Ombudsmenu Republike Srpske i sadržava neophodne podatke za kontakte sa ovom kancelarijom.

Odredbom člana 19 istog zakona propisano je da svaki javni organ imenuje službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u skladu sa ovim zakonom, dok je odredbom člana 25 istog zakona, između ostalog, propisano da ukoliko su Zakoni koji su na snazi u Republici Srpskoj u suprotnosti sa ovim zakonom, primjenjivaće se odredbe ovog zakona.

Po ocjeni suda, osnovano tužba prigovara, da prilikom donošenja osporenog akta nisu pravilno primijenjene odredbe ZSPI. Naime, iz odredbe člana 14 stav 3 tačka b) ZSPI, koji zakon ima karakter propisa „lex spetialis“ u odnosu na druge zakone, proizilazi da je u okviru postupka rješavanja o zahtjevu za odobravanje pristupa informacijama obezbijeđena dvostepenost. Nadalje, odredba člana 19 ZSPI upućuje na zaključak da o zahtjevu za odobravanje pristupa informacijama u prvom stepenu odlučuje službenik za informisanje javnog organa. Istina, ZSPI ne propisuje koji je to organ koji odlučuje o žalbi, ali odredba člana 20 stav 1 tačka a) tog zakona upućuje na to da je javni organ dužan da donese Vodič u kome se navode, između ostalog, podaci o pristupu pravnom lijeku. Iz spisa predmetne upravne stvari nije moguće utvrditi da li je tužena donijela pomenuti Vodič. U svakom slučaju, Vodičem javnog organa ne može se isključiti pravo žalbe protiv prvostepenog akta kojim je odlučeno o zahtjevu za odobravanje pristupa informacijama, iz razloga što je pravo na izjavljivanje žalbe garantovano odredbama ZSPI, ZOUP-om i Ustavom Republike Srpske. U pogledu ovog pitanja, identičan stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Srpske u presudama broj: 11 0 U 019062 16 Uvp od 24.01.2019. godine i broj: 11 0 U 023126 19 Uvp od 02.06.2021. godine.

Okolnost da je tužena žalbu tužioca dostavila Ombudsmenu BiH, nije od uticaja na drugačije odlučivanje, s obzirom ZSPI odredbom člana 14, propisuje dvojnu pravnu zaštitu, gdje se jedna ostvaruje kroz pravo na žalbu drugostepenom organu protiv odluke prvostepenog organa, i druga, koja se nezavisno od ove prve ostvaruje kroz zaštitu prava obraćanjem Ombudsmenu BiH.

Nadalje, tužena je osporenim aktom utvrdila izuzetak od objavljivanja traženih zapisnika, navodeći kao zakonski osnov za status izuzeća informacije član 6 tačku v) ZSPI. Međutim, osporeni akt, osim što je istim utvrđen izuzetak od objavljivanja tražene informacije i naveden zakonski osnov za status izuzeća, ne sadrži razloge koji su bili odlučujući za takvo utvrđenje tužene. Istina, tužena je u odgovoru na tužbu navela više razloga za takvo utvrđenje, koji razlozi ne mogu nadomjestiti nedostatke osporenog akta, koji ne sadrži obrazloženje propisano odredbom člana 197 stav 2 ZOUP-a.

Kod prednje navedenog, preuranjen je zaključak tužene da objavljivanje traženih informacija nije od javnog interesa.

Iz naprijed navedenog proizilazi da su osporenim aktom učinjene povrede odredaba člana 9 stav 1, 14 stav 1 i 3 i člana 19 ZSPI-a, kao i odredbe člana 197 stav 2 ZOUP-a, zbog čega je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31 stav 1 i 2 ZUS-a.

U smislu člana 50 ZUS-a, tužena je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od dana prijema ove Presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora, koje je sud dosudio tužiocu, temelji se na odredbi člana 5 i 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 63/11), a u vezi s članom 386 stav 1, 387 i 396 stav 1, stav 2 i stav 3 Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), s obzirom da je tužilac u tužbi postavio opredjeljen zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, koji troškovi se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj. ukupno 200,00 KM, radi čega je i odlučeno kao u izreci Presude, shodno Zakonu o sudskim taksama („Službeni glasnik RS“ broj: 73/08 i 49/09).

Zapisničar,
Sandra Vukajlović

Sudija,
Milica Đurić

